

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marțea, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarohle pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălănătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru de-care publicare.

Ciuhă sau Ciumă?

Dela cea dintăiu scire despre ridicarea unei arhiepiscopii papiste în Bucuresci, diarele din România, cari n'au legături cu guvernul și cu partida dela putere, sînt cuprinse de o agitațiune febrilă. Diarele din cestiuone dau necontentit expresiunea cea mai vie temerei, că ortodocsismul român este amenințat de papismul cosmopolit, care nu scie și n'a scuit nici odată de naționalități.

Îndată după cea dintăiu alarmă ne am pus pe observate. N'a trecut mult după ce a apărut în public scirea despre metropolia papistă în Bucuresci, și eată că resare în Sătmare broșurica, care invită pe români la un fel de independență cu papa în frunte. Mai în același timp am avut ocașiune să cetim despre înființarea unei reuniuni de spriginire, a cărui scop este propagarea papismului în Bosnia și Erțegovina și în peninsula balcanică. În fine, că metropolitul din Bucuresci căru, după un obicei neobiceiuit în biserica ortodocsă, i dă și *primat* ar fi luat, ca și repositul de tristă memorie Hackman și neprevădătorul Atanasie de și mai tristă memorie, un papist (nu cumva iesuit în frac?) de consultant, de „ștetnic” al seu. Catholicismul pără invederat, că s'a pus pe lucru; am început a da dreptate celor ce se alarmaseră în Bucuresci și România, că ortodocsia este amenințată. Fiind în România amenințată, ea este și la noi în Transilvania și Ungaria.

Cu toate aceste, cât pentru România, credeam, că desteritatea bărbaților de stat români în diplomație o va scî feri de cursa unei reacțiuni incapabile de progres și consacrată, după cum ne arată infalibilitatea sau deoficațiunea oamenilor, (deklararea de ței) regresului.

Preconisarea episcopului Paoli de arhiepiscop al Bucurescilor, cu deosebire însă un articol al diarinului Vaticanului „Moniteur de Rome”, s'ar pără, că e deplină serioșitate: că papismul vrea să se instaleze în regatul cel nou dela Dunărea de jos pe socoteala bisericii creștine ortodocse.

Eată ce dăce, după „Resboiul W.”, „Moniteur de Rome”:

„Sosirea proaspetă la Bucuresci a noului Arhiepiscop M-nior Paoli, primirea triumfală ce i s'a făcut, speranțele ce inspiră pentru progresul catholicismului în România alegerea acestui ilustru pistor, toate acestea dau un interes deosebit următoarelor informațiuni ce primim dintr'o bună sor-

ginte în privința situațiunii politice și religioase a Românilor.

„Se scie, că în urma biruințelor lui Traian, Dacia fu colonisată de Romani, care impuseră acestui popor limba și obiceiurile lor, până intratât, în cât chiar de atunci el a luat și a păstrat până în zilele noastre numele de Român. Limba pe care o vorbesce încă nu este de cât o derivațiune din limba latină.

„Creștinismul, care încă din secolul al doilea, se răspândise în toată împărăția romană, se propagase și în Dacia unde prinsese rădăcini adânci. Aceia, cari cunosc istoria bisericească sciu că, din timpurile vechi, Dacia atârna direct de patriarhatul apusului, adecă de Roma. Tocmai mai târziu patriarhii din Constantinople isbutiră să atragă sub jurisdicțiunea lor România, adecă Moldova și Valachia.

„Aceste doue principate, ajungând prin tractatul dela Paris a forma un singur principat, guvernul român a vrut, chiar de atunci, după exemplul Rusiei și Greciei, să sustragă biserica română dela patriarhatul din Constantinople, nelăsând să subsiste decăt legătura dogmei și obiceiul de a cere sf. mir dela patriarhul din Constantinople, ca o amintire a vechei atârări față cu densusul. Dar în anul trecut și acest obicei fu desființat printr'o hotărîre a sinodului român cu toate reclamațiunile patriarhului.

„Ca respuns la aceste reclamațiuni, episcopii români, adunați în sinod în toamna trecută, se puseră să demonstreze: că patriarhii din Constantinople n'aveau dreptul să și exercite jurisdicțiunea asupra României; că dacă o exercitase de fapt în trecut, acesta fusese un abus din partea lor, abus datorit spriginului turcesc și guvernatorilor Moldovei și Valachiei, care erau pe atunci creaturi ale Fanarului; 2 că biserica română avea dreptul de a se constitui în biserică autonomă națională față cu patriarhul din Constansinople și celelalte biserici ortodocse, așa că dinsa nu mai avè trebuință se recurgă la patriarhul spre a i cere sfântul mir, fiind-că aceasta era o remășiță a unei atârări abusive.

„Această atitudine a episcopatului și clerului român ortodocs a primit deplină aprobare a guvernului și a Camerelor, care sînt tare hotărîți să scape România de influența grecească sub toate privințele.

„De aci urmă firesce o vădită iritațiune printre Greci, nu numai la Fanarioți, dar chiar până la Atena, și jurnalele lor au trimbițat primejdia în

care se află ortodocsia grecească în România, denunțând tot-odată tendențele acestui principat de a se apropia de Roma (!), al cărei urmaș se glorifică a fi.

„De sigur, numele roman are un prestigiu și esercită un fel de atracțiune nelvinsă asupra spiritului inimei Românilor. Aceasta esplică simpatia și favoarea de care se bucură în România catholicii latini. Dacă pe lângă aceasta adăogem purtarea esemplară, învățătura clerului lor, binefacerile ce el imprăștie împregiurul lui și pe lângă care face un contrast ciudat apatia clerului ortodocs local, lesne ne esplicăm tendențele favorabile ce se manifestă printre Români față cu catholicismul.

„Această simpatie nu se manifestează numai la ortodocșii laici, dar foarte adese și printre membrii clerului lor. De altă parte, este adevărat, că clerul de sus nu se poate opri de a și arêta necăzul si de a ațîța prejudițiile schismei lui Photius, după instigațiunea vădită a agenților paulavismului.

„De aci a eșit aceea faimoasă și violentă carte pastorală a mitropolitului din Iași împotriva restabilirei ierarhiei latine în România, împotriva Austriei, pentru protecțiunea ce a acordat în tot-deauna această putere catholiceilor din România. Dar acest act de supărare a fost în genere desaprobat, până și de cătră mitropolitul ortodocs din Bucuresci, care cu ocașiunea unei visite făcute de curënd lui M-nior Paoli, și-a esprimit adâncă părere de rău pentru atitudinea mitropolitului din Iași.

„Că dacă în fața acestor simpatii atât de vădite cătră catholicism, se întreabă cineva pentru ce biserica română nu se hotărăse a îmbrățișa adevărata credință, trebue să respundem, că spiritul de bisantinism, spiritul de naționalitate și pasiunile de partid esercită influența lor supărătoare asupra intereselor religioase și le supun la caprițiile politice dominante.

„Biserica română stă în voia celor două partide, care se succed pe rënd la putere. Scopul acestor două partide este unul și același dar mijloacele lor de acțiune sînt deosebite. Ele țintesc amëndouă a săvârși unirea românilor, mărirea patriei și crescerea influenței ei în Orient și Occident. Dar nu este tocmai ușor pentru România de a face causă comună cu națiunile latine, de oarece pozițiunea sa este dată în paza Rusiei și Austriei fără a

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CAILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus din franțozesc de E. B.)
(Urmare).

De astădată el fu nevoit a scire întrebările sale, și bătrênul respuse limpede ca de obicei. După opiniunea sa, bogățiile minerale a muntelui impricinat aparțineau unui vecin, contelui de Rosenstein. El produse în înțelesul acesta cuvinte bune, și frunzărind prin cartoanele sale, rënduite și pachetate cu grija cea mai mare, el produse și dovești. Dl Goeffle observă, că așa este și propriul său simț, și, că ar fi nevoit a rumpe cu baronul dacă acesta ar stărui a-i încredința o causă rea. El mai adause unele reflecțiuni asupra prepusului caracter reutacios a clientului său; dar vedënd, că Stenson n'aude, și că o conversație scrisă nu i-ar permite a-l birui cu violenție, dl Goeffle trebui să renunțe a-l mai întreba.

Reintorcëndu-se în odaia ursoaicei, dl Goeffle se întrebă, dacă ar fi folositor a încredința lui Cristian situațiunea în care se afla față cu Stenson,

și după unele reflecții el se privi ca și obligat la tăcere. Afară de aceea avocatul era în momentul acela puțin dispus a vorbi. El era agitat de o mie de gânduri bizare, de o mie de prepusuri contradicțoare. Creerii săi lucrau, ca și când o causă încurcată și plină de probleme ar fi încredințată sagacității sale. Și totuși contrarul era în realitate: Stenson i-a interdis chiar și curiositatea. Aceasta nici nu i-ar fi fost de folos, dar dl Goeffle nu era omul a impune tăcere hipoteselor sale tumultuoase. El găsi pe Cristian într'o situațiune ce-i făcu tăcerea foarte ușoară.

Cristian departe de a gândi a-l întreba de ceva își uitase de obiectul convorbirei lor precedente și nu se ocupă de cât de piesa sa. Adevărat alt cum cu mare decuragiu și când avocatul l întreabă dacă a aflat mijloc a se lipsi de servitorul său, el îi respuse, că de o oară caută în zadar după mijlocul acesta. La nevoie, Cristian s'ar fi putut lipsi de el, dar riscând multe accidente și lacuni fatale în reprezentanția sa. L'ar fi costat multă osteneală, mult spirit și multă forță morală, încât mai bucuros ar fi renunțat.

— Adevărat! dăse el cătră dl Goeffle, care se încerca a l încuragă, îți jur, în stilul escamotorilor, că jocul nu valorează luminările; cu alte cuvinte eu m'ași slei fără profit pentru gloria mea și ași fura banii baronului. Ei! eată o afacere greșită, să nu mai gândim la ea. Scii, ce-mi rămâne a face

domnule Goeffle? A renunța la gloria mea în țeara aceasta, a împacheta toate, a pleca, fără tobe și trimbițe în alt oraș, unde-mi voi căuta alt servitor, care-mi va servi drept tovarăș și care va fi îndestul de evlavios a ține jurământul, ce i l'ași cere a nu bea nici odată altceva decăt apă și dacă ar curge vinul ca apa în gârlele Svediei!

— Drace! drace! dăse dl Goeffle foarte supărat de ideea de a perde pe soțul său de odae... Dacă ași crede, că pot face încât-va să misce pițigoi acestia... Dară nu! nu pot.

— Și totuși, nimic nu este mai ușor. Cearcă indicele în cap, degetul cel mare într'un braț, cel mijlociu în celalalt braț... Dară vești că poți! Bine! Să vedem, salută, ridică mâinile spre cer!

— Asta nu e nimic, dar a pune gestele în acord cu graiul! și apoi ce se dăce? Eu nu sciu impreviza, decăt un monolog!

— Destul este atăta. Stăi pledează o causă, ridică brațul acesta, uități, că esci dl Goeffle, pri-vesce figura ce o ai a mână. Vorbesce, și, lucru firesc, gestele ce le ar face brațele și toată atitudinea persoanei dtale se vor reproduce în capetul degetelor dtale. Este vorba a se pētrunde de realitatea lui burattino și de a strămuta individualitatea în el.

— Drace! Dtale îți este ușor a vorbi; dară când n'ai obiceiul... Să vedem dară nițel. Eu presupun, că pledez... Ce să pledez oare?

mai vorbi de imperiul otoman, care este pe patul morții. Aceste două imperii cuprind Români între supușii lor. Rusia are români în Basarabia, Austria în Transilvania și Banat, unde românii covârșesc prin număr pe celelalte naționalități.

„De aci urmează, că o parte destul de numeroasă dintre români doresc să trăiască în bună pace cu Rusia pentru ca să-i poată avea sprijinul în scopul dovedit de a-și anexa Transilvania și negreșit apoi a se scăpa de influența rusească. Acest partid aduce drept pretecest identitatea de principii religioase cu Rusia și speranța de a ajunge prin mijlocirea ei a întruni membrele risipite ale familiei române în Macedonia, Epir și Tesalia și în alte provincii ale imperiului otoman.

„Aceasta explică atacurile de curând ridicate contra Austriei și incidentele diplomatice ivite între această putere și România. Partidul de care vorbim, de și nu este dușman catolicismului, se teme totuși de a îl favoriza, spre a nu-și înstrăina pe Rusia.

„Dar acest partid este cumpănit de acela care ține a fi în bună înțelegere cu Austria cu atât mai mult cu cât această putere a știut să favorizeze într'un mod vădit elementul român din Transilvania și Banat. Acest partid susține, că trebuie să fie România în bune relații cu Austria: 1. pentru că această putere știe să respecte drepturile deosebitelor naționalități din care se compune; 2. pentru că Austria, fiind catolică, se găsește legată prin tradițiunile sale istorice, de civilizația și spiritul raselor latine.

„Acest partid, cel mai înțelept, se pare, că trebuie să reușească mai curând sau mai târziu. El arată fericite înclinări spre catolicism și dorește unirea intimă a bisericii române cu Sf. Scaun. Prin aceasta chiar speră a însufla Europei catolice mai multă simpatie.

„Negreșit că nise motive de umanitate și de politică împing acest partid la unirea cu Roma. Dar tocmai aceste motive pot se aduce pe nesimțite pe Români a vedea, că lipsesce o căpetenie spirituală credinței creștine ce au, și că această căpetenie după tradițiunea universală a Orientului este Pontificele Roman, urmașul Sântului Petru.

„Din nenorocire, acest partid nu este încă în destul de ascultat. În urma enciclicei metropolitului din Iași, presa română a discutat pe față unirea bisericii române cu biserica catolică.

„Prejudițiile religioase au năpădit ear, multămită organelor rusofile și liberale, care au căutat se dovedească, că această unire ar produce supunere către Austria, și că spre a o înlătura, nu este alt mijloc, de cât a rămâne în ortodocșia orientală.

„Cât despre noi, credem, că aceste temeri se vor risipi și că oara desamăgirii va bate atunci când Românii se vor convinge de foloasele de tot felul ce le va aduce unirea lor cu biserica catolică, singur izvor pentru densii de statornicie politică și de progres moral.“

Teșetura iesuitică nu e de loc proastă. Ea gădila și leagănă, pentruca se deștepte plăcere și pe urmă să adoarmă pe români. Ea vorbește de Roma și de popoarele latine din occident, ca se amăgească pe latinii din orient. Latinii din orient însă, înțelegem pe cei cu minte, vor ști deosebi între Roma Vaticanului și Roma Quirinalului și își vor aduce aminte, că cea dintâi a jertfit sute

de ani pe toate popoarele occidentului, papiste și latine totodată, interesului ei de dominațiune. Papismul cosmopolit și iubitor de despotism teocratic n'are nimic de a face cu latinitatea. El primește „denarii lui Petru“ tot așa de bucuroși dela latin ca și dela slav, german, turan, chirghiz etc., numai papist se fie, și se dea denarul.

Un lucru nu ne place în România. Biserica ortodocșă sau mai bine episcopatul ortodocș de acolo se lipsește prea tare de abuzurile ereditate dela bizantini și fanarioți și desconsideră liberalismul, temelul bisericii creștine, întemeiate de Christos. Episcopatul ortodocș din România ar trebui să se desbrace de absolutismul călugăresc și să considere biserica întreagă, adevă pe toți credincioșii, de biserică dar se nu creeze caste de aristocrație în organismul cel mai democratic, care nu cunoaște decât un tată în ceriuri și fii, pe toți oameni, pe pământ.

Credem, că episcopatul din România va cunoaște din vreme retăciria în care se află și va da bisericii ortodocșe forma ce i se cuvine, după învătătura cea adevărată a lui Chs. Va recunoaște, că biserica ortodocșă nu e ca biserica papistă, numai a dignitarilor și ordinilor. Credem, că episcopatul ortodocș român nu numai va recunoaște, dar se va și conforma în interesul bisericii ortodocșe și nu va mai da privilegii preoțimeii se retăcească fără de păstori prin adunări excepționale în paguba credinței, moralei și libertății.

Credând aceste vom vedea în scurt timp, că ceea ce ni se prezintă de diarele de peste Carpați ca o *ciuhă* va fi numai o ciuhă, de care se sparie paserile fără pricepere.

Avis episcopatului ortodocș, pe umerii cărui astăzi zace toată responsabilitatea.

Revista politică.

Sibiul, în 3 August.

Escesele din Budapesta după scirile ce le avem până acum, au încetat. Cordonul militar din strada Kerepes este delăturat. Tot ce se mai dispune pentru preîntimpinarea altor mișcări turbulente este, că miliția în casarme este consignată și că patrolele de miliție percurg încă stradele capitalei. De alte parte se raportează, că în Șopron și Steinamanger au avut loc escese, a căror colorit earăși se pare a fi antisemitic. Despre acestea n'avem încă scirile ulterioare. „P. Ll.“, într'o telegramă dăce, că agitațiunea este foarte mare și că se estinde și asupra vecinătății. Este caracteristic, că escesele acestea se împlă mai cu sama în ținuturi și în localități, unde iudovimea se află între populațiune mai mult nemțească. Nu scim cărei împregiurări se atribuim fenomenul acesta. Fi-va el urmarea bunei stări materiale și superiorității intelectuale, prin urmare independența, sau urmarea unui sistem de agitațiune, prin care cealaltă populațiune este ferită de compromisiuni. Judecând cineva toate împregiurările, poate veni la credința, că suposițiunea cea dintâi este, dacă nu cea adevărată, în sensul strict al cuvântului, apoi cel puțin, aproape de adevăr.

Asupra esceselor din Viena și în special asupra originei lor, scrie un corespondent al diarului „Allgemeine Ztg.“ din München, că sunt nise consecențe ale deselor persecuțiuni căror sunt espuși socialiștii din Viena. Corespondentul spune mai de parte, că

cea mai mare esacerbațiune a produs o disparițiune neesplicabilă a unui agitator și redactor al foaiei „Freiheit“ din Londra.

Ratificarea tratatului dela Londra în cestiunea Dunărei, se scrie în zilele din urmă, că nu se va ratifica în 25 August n. ci, că reprezentanții puterilor se vor întruni în 15 August la Londra spre a schimba între sine documentele de ratificare. Ocașiunea aceasta o folosesc mai multe diare din capitalele monarhiei austro-unguresci, pentru ca să spună României ce are să aștepte, fiindcă până acum nu s'a înduplecat a se supune hotărârilor conferenței dela Londra. Între aceea vine biroul de corespondență și anunță, că reprezentanții puterilor se întrunesc astăzi la Londra numai pentru unele formalități ce au a se statori pentru timpul când ratificațiunile vor avea a se schimba între reprezentanții puterilor. Cât privește pe România, „N. fr. Presse“ află, că a fost invitată la Londra spre a lua parte la ratificare. Prin aceasta puterile au mai cercat odată să dea României ocașiune a accepta și subscrie convențiunea. Cu toate că la București oamenii nu se ved înclinați a consimți cu convențiunea dela Londra, totuși speră unii, că n'ar fi cu neputință, ca ministrul president Bratianu, înainte de întoarcerea dela Aix les Bains să meargă la Londra. Cu mergerea aceasta a ministrului president Bratianu, corespondentul aceleeași foi face cu totul alte combinațiuni. Este adevărat, că ministrul president Ioan Bratianu, care petrece la Aix les Bains a scris la București, să i se numească un oficer de marină, care știe bine englezesce, pentru ca se'l trimită la Londra. Deducțiunea, că ministrul Brăteanu încă ar merge la Londra nu este întemeiată pe ceva hotărât. Și după cum se vede din corespondență mai departe, și la cas că s'ar duce, nu s'ar duce pentru ratificarea tratatului sau convențiunii, ci pentru afaceri, care l' priveșcă pe ministru de resboiu al României. Este vorba de liferațiunea mai multor tunuri — se dăce 1200 — pentru fortificațiuni, pe care ministrul speră a le primi pe lângă termeni mai culanți decât dela stabilimentul lui Krupp.

Regele României, după cum se poate vedea la alt loc, este invitat la botezul strănepotului al doilea al împăratului Germaniei ca naș. Diarele din București, cari aduc scirea aceasta, accentuează că regele Carol a fost cu stăruință rugat a primi să fie nașul fiului principelui Wilhelm al Prusiei“. Spre sfârșitul acesta regele Carol va și pleca mâne la Berlin. „N. fr. Presse“ crede, că călătoria aceasta va avea și oare care efect politic și anume în privința cestiunei dunărene.

Invitarea regelui Milan să asiste la manevrele cele mari dela Homburg, în Germania, unele diare vieneze o comentează într'un mod favorabil pentru regele Sârbiei. Aceleași mai spun, că în cercurile oficiale din Viena, invitarea a făcut impresiunea cea mai bună. Acolo se consideră invitarea ca respuns la festivitatea cununiei din Cetinie.

Cununia din Cetinie a decurs după programa statorită mai înainte. Poporul întreg din capitala muntegreană a participat la festivitate. Nou cununații au plecat încă în ziua cununiei la Paris.

„St. Peterburgskija Viedomosti“, organ oficios rusesc, scriind despre căsătoria lui Petru Caragheorghevici, caută se dovedească cu date istorice că de naturală este împreunarea dinastiilor Caragheorghevici și Petrovici-Nieguși. În decursul articolului organul rusesc spune, că principele Michail

— Pledează pentru un baron acuzat, a fi ucis pe frate-sau!

— Pentru? Eu mai bucuros aș pleda contra.

— Dacă pledezi contra, vei fi patetic; dacă pledezi pentru, vei putea fi comic.

— Fie, dișe dl Goefle întindând brațul ce ținea figura, și gesticulând cu dânsa. Eu pledez ascultă.

„Ce puteți d-voastră produce în contra clientului meu, d-voastră, care îi imputați o faptă așa simplă așa naturală, adevă delăturarea unui membru neplăcut a familiei sale? De când este un om care iubesc banul ce-l cheltue, silit a respecta considerațiunea aceasta vulgară, ce o numiți d-voastră dreptul de a trăi? Dreptul de a trăi! dară noi îl reclamăm pentru noi înșine, și cine dăce, dreptul de a trăi, dăce dreptul de a trăi în felul seu. Căci de oare ce noi nu putem trăi fără o avere considerabilă și fără privilegiile bogăției, de oare ce în lipsa lucului, a castelelor, a creditului, și a puterii, noi suntem osândiți a perii de rușine și de necaz, a crepa de urit, cum se dăce în limba vulgară, noi avem noi revindicăm, noi ne luăm dreptul a ne scăpa de fiecare piedecă a dezvoltării noastre, a estinderii noastre, a luocării vieții noastre morale și fizice! Noi avem în partea noastră. . .

— Mai sus! dișe Cristian, care asculta ridând pledoriul satiric al avocatului.

— „Noi avem în partea noastră, dișe dl Goefle, ridicânduși glasul, tradițiunea lunei vechie, dela Cain și până la marele rege Birger-Iarl, care a lăsat pe cei doi frați ai sei, se moară de foame în castelul dela Nikoeping. Da, domnilor, noi avem obiceiul vechiu al Nordului și gloriosul exemplu de la curtea Rusiei din timpurile mai noue. Care din d-voastră ar îndrăzni a opune mica morală, marilor considerațiuni a rațiunei statului? Rațiunea statului, domnilor; sciți d-voastră ce este rațiunea statului?

— Mai sus! replică Cristian; mai sus domnule Goefle!

— „Rațiunea Statului, strigă dl Goefle în falsset, căci glasul său nu se mai putea eleva, rațiunea statului este, în ochii noștri. . .

— Mai sus!

— Să te iea dracul! . . . Eu îmi sparg gétul! Îți mulțămesc, am destul, dacă trebuie se urli așa.

— Dară nu! domnule Goefle! Eu n'am diș să vorbesc mai sus; este o oară de tot ridic brațul și dta nu vrei se pricepi că, ținând așa marioneta, în nivelul pieptului dtale, niminea nu o vede și joci pentru dta singur! Uită-te la mine: mâna trebuie să-ți treacă peste cap. Aid' să facem un dialog pentru noi doi! Eu sunt avocatul partidei contrare, și te întrerup, izbit de o indignațiune, ce nu o mai pot reținea. „Nu te mai pot asculta și, fiindcă ju-

decătorii adormiți în fotiurile lor îngădue un astfel de abus a limbei omenesci, pe lângă toată elocuența aparentă a vestitului și grozavului meu adversar, eu... Întrerupe-mă dară, domnule Goefle! Trebuie să mă întrerupi necontentit!

„Domnule avocat, esclamă dl Goefle, dta n-ai cuvântul.“ Eu fac pe judecătorul.

— Foarte bine! dară schimbăți glasul.

— Nu pot. . .

— Cum să nu! Ai o mână liberă, stringeți nasul.

— Prea bine! dișe dl Goefle vorbind pe nas. . .

„Domnule avocat dela partida contrară, dta vei vorbi, când ț-a veni rândul. . .“

— Bravo! „Voiesc se vorbesc îndată! Voiesc să fac de rușine sofismele odioase a adversarului meu! . . .“

— „Sofisme odioase!“

— Foarte bine! o! foarte bine; ce ton furios! . . .

Eu replic; „Orator fără principii, am se te predau anatemei opiniunei publice! . . .“ Dă-mi o palmă domnule Goefle!

— Cum! să-ți dau o palmă?

— Ei, da! pe obrazul avocatului meu, dară să facă sgomotul acesta. Ține-ți degetele bine, eu îți voi lua căciula. Aid, se ne luăm la trânteaală. Bravo! Scoate marioneta din degetele mele, și o aruncă în public. Copii fug după ea, o ridică, o privesc cu admirație, și o aruncă eară în teatru.

al Sârbiei, care fu ucis în Topșider, a fost cel din urmă Obrenovici și că în batjocură numește pe regele actual al Serbiei, Milan Iefremov, pe care Austria l-a făcut rege. Căsătoria aceasta „Presse” din Viena, dîce oficiosul rusesc, o consideră îndreptată contra Sârbiei și Austriei, care trebuie să apere pe vasalul său. Alții dîc, că principele Petru încă cu ocaziunea încredințării a abdis de tronul serbesc, pentru ca se nu se turbure relațiunile amicabile dintre Sârbia și Muntenegru. Organul rusesc încheie dîcînd, că ar fi rușine a desmînți astfel de sciri.

Românii din Epiro-Tesalia.

(Urmare și încheiere după „Națiunea“.)

Pe lângă acele 42 de sate românești din districtul Aspropotamu, care a fost cedate Greciei, o mulțime de români stabiliți de mult mai în toate orașele și târgurile Tesaliei au avut aceeași soartă ca și cei din satele Aspropotamului; pentru că în poziția și condițiunile actuale, care le a creat faptul anecșării țerei lor natale la statul grecesc, ei sînt siliți nu numai limba lor națională s'o vadă exclusă din scoalele lor, precum s'a întemplat la Tricala și la Veleștinu, unde erau scoale românești înainte de cedarea Tesaliei la Grecia, ear acum s'au închis; ci încă se abjure naționalitatea și limba lor străbună spre a deveni și în fond cetățeni grecesci, precum din nenorocire au devenit în formă.

Orașelele și târgurile Tesaliei numără între locuitorii lor multe familii românești, mai ales Tricala, Cardia, Veleștinu, Armiru, Volu, Macriuița, Portaria, Larisa, Turnavu etc., și în timp de eamnă când o mulțime de români locuitori ai satelor românești situate pe înălțimile munților din Epir, Macedonia și Albania orientală, descind în Tesalia cu turmele și cu familiile lor, nu se găsește târg și sat al Tesaliei în care românii se nu figureze ca un popor cu preponderanță în avuție, în comerț, în industrie și în meserii.

Acești români cari din cauza ocupațiunilor lor sînt siliți să părăsească earna muntoasele lor sate ca să descindă în Tesalia, sînt espuși în urma anecșării la statul grecesc la o mulțime de șicane și neajunsuri; pentru că ei descindînd împreună cu familiile lor, au cu ei și pe învățătorul lor și pe preoții satului lor, astfel că ei sînt o colonie în Tesalia, unde învățătorul și preotul român sînt oprîți de a învăța limba română la copii românilor, elevii lor de vară și de a ceti evanghelia românească în biserică.

Ceva mai mult. În timp de eamnă acești români, aflându-se pe teritoriu grecesc sînt caracterizați ca propagandiști români, cari în satele lor natale din Epir și Macedonia au scoale și biserici românești; și susținînd acolo pe învățătorul și pe preotul român (ambii blăstemați și calumniati de archiereul grec) lovesc în interesele elenismului și fac acolo mare rău cauzei grecesci. Ear cei mai înfocați patrioți dintre acești nenorociți români sînt denunțați la autoritățile și archierei Tesaliei de cătră consătenii lor, cari țin cu partidul grecesc. De aceea mulți dintre acești români sînt rău vîduți, persecutați și maltratați în Tesalia, pentrucă vara în satele lor natale sînt partizani ai scoalei și ai bisericii române. Chiar earna trecută preotul din orașelul Samarina, Ioan Dimitru, aflându-se earna în orașelul Tesaliei Turnava cu familia sa, a fost bătut în mijlocul pieței

în modul cel mai crud și bestial, pentrucă vara cetesce românește evanghelia în biserică și pentrucă și-a trimis fiul său la gimnasiul român din Bitolia, refuzînd al da grecilor, cari îl ceruseră ca să-l trimită la Atena să studieze cu cheltuiala silogului. Nenorocitul preot a trebuit să stea două luni în pat, pentrucă loviturile ce i au dat în cap erau grave.

Am putè cita o mulțime de asemenea fapte vandalice, care continuu au loc în contra românilor mai pretutindeni în Tesalia și mai ales în Tricala, Cardia, Veleștinu, Volu, Larisa, Zarcu, Tioti, Grijanu etc.

Anecsez aci o copie după declarația ce făcuse archiereul din Turnavu ca se o iscălească susșitul preot. Cu toate amenințările, preotul a refuzat de a iscăli.

Afară de aceste șicane și maltratări a căror victimă sînt în Tesalia, românii, mai cu seamă cei denunțați ca propagandiști, se face un mare rău ne mai pomenit pe terenul economic tuturor românilor fără distincțiune de propagandist român și de grecofob, precum și Gheghilor (albanezi din districtul Pireni), cari în timp de eamnă descind și ei cu turmele lor în Tesalia. Acești albanezi precum și unii români din Epir și Tesalia, descind earna cu turmele lor în Tesalia și vara se întorc în patria lor muntoasă.

Din cauza aceasta trec de două ori pe an noua graniță turco-grecă. La intrare și la eșirea lor din Grecia, pe de o parte amplotații vamelor grecesci, ear pe de alta ai celor turcesci, fac o mulțime de șicane românilor ca să le ecstorcheze bani, bacșișuri. Guvernul turcesc și cel grecesc vreau să supună toate vitele și bagagiile la plata vamei, după tarifele de esport și de import sub motiv, că ar fi o marfă, care se importă sau se espoartă dintr'un alt stat; așa că trebuie să plătească de două ori pe an vamă pentru averea lor, adecă pentru vitele lor care le cresc ear nu le vînd, pentru mobile și menagiul casei lor și chiar pentru hainele lor. Afară de acestea ei plătesc impositul vitelor, care în Turcia se numește *gilep* ear în Grecia *dosimos epi ton provaton* și la turci și la greci.

În convenția turco-grecă, prin care s'a cedat Grecii Tesalia, s'a stipulat o clausă, care prevede și regulează aceasta. Ecșistă în aceea convenție un articol ce sună astfel: „Supușii turci, cari descind earna în Tesalia cu turmele lor spre a petrece earna, vor continua și după cedarea Tesaliei a se bucura de aceleași drepturi și înlesniri precum erau și până acum”. Dar cu toate acestea guvernul grecesc pune în aceeași categorie cu vitele indigenilor și oile și caprele acestor români și gheghii, cari petrec earna în Tesalia ca străini, supuși și cetățeni ai Turciei și cari prin stipulațiunile din sus dîsa convențiune sînt scutiți de acest imposit ce le ecstorchează guvernul grecesc. În ceea ce privește vama, s'au luat oare-cari măsuri din partea guvernului turcesc, grație stăruinței fostului valiu din Ianina Mustafa Asim pașa și a guvernorului actual al sangiacului de Selfige d. Halilbei, astfel că în Turcia nu se plătesc nici decum vamă pentru vitele și obiectele românilor, cari intrînd toamna în teritoriul grecesc se întorc earăși primăvara în ținuturile Turciei.

Și pentru a se cunoaște ce intră în Grecia și ce se întoarce la plecare din satul lor Românii fac prin primarul lor declarația înscrisă la autoritatea locală de vitele și obiectele cu cari vor intra pe

teritoriul grecesc. Dacă primăvara se întorc cu același număr de vite nu sînt supuși la nici o plată de vamă. Grecia la rîndul ei a fost silită se adopte această măsură și se nu impună românilor plată vamală pentru vitele, cari intrînd toamna pe teritoriul Greciei, vor eși primăvara în Turcia. Cu toate acestea însă se face o nedreptățire din partea grecilor. Ei obligă pe români se plătească vamă pentru vitele care murînd earna fac ca primăvara la eșire din Grecia numărul total al turmei să fie mai mic decăt acela ce a fost toamna la intrare. Grecii nu vor cu nici un mod să țină cont de mortalitatea ființelor însuflețite și mai ales a oilor și a caprelor, care fiind și noapte afară pe cîmp și pe costișurile dealurilor (pentru că românii nici odată earna nu pun oile ori caprele în coșare învelite) și de mai multe ori petrecînd septyemâni întregi pe pămînt acoperit de zăpadă, când nu pot găsi nici avea altă pășune și mîncare afară de creștile arbutilor, sînt espuse prea mult la moarte și la prăpădire de lupi, cari earna năvălesc asupra lor isbiți de foame. Cu modul acesta bieții români și albanezi plătesc în Grecia vamă pentru oile și caprele care mor sau le mîncă lupii pe când sînt scutiți de vamă pentru cele, care trăesc, ca să treacă earăși granița primăvara. În zadar românii presint certificate liberate dela autoritatea comunală greacă din fața locului, prin care se constată numărul oilor și caprelor prăpădite în cursul ernei. Funcționarii vamali sînt o statue în această privință la ochi și la urechi, care sînt de marmoră ori de bronz. Românii nu scapă, nu pot să treacă granița până când nu plătesc taca vamală pentru vitele mîncate de lupi ori moarte.

Românii sînt pe cale de a alege și trîmite o deputațiune la Constantinopole spre a se plînge de neajunsurile ce pe nedrept li se fac în contra chiar stipulațiunii convențiunii turco grece, cu care s'a cedat Tesalia.

Eată acum și traducerea din textul grecesc a declarațiunii compuse de secretarul mitropoliei de Larisa (Tesalia) și dată preotului român din Samarina Ioan Dimitru ca so iscălească:

Prin prezentul înscris, subscris cu propria mea mîna, afirm pe onoarea preoției mele, că subsemnatul preot Ioan Dimitru Samarinean, că din cauza slăbiciunii omenești și de neînțelegere, înșelat fiind de propaganda românească, toate neorînduele de răsă ce am făcut și am ațîțat în contra mamei mele bisericii ortodoxe elene, le abjur și le repudiez din tot sufletul, din tot cugetul și invoc martur al acestei declarațiuni și afirmări pe domnul și mîntuitorul meu Isus Christos. Aflîndu-mă dar în deplină pocîință declar cu voce tare în fața lumii creștine ortodoxe întregi, că lucrările propagandei române sînt curat scopuri politico-religioase, care urmăresc cu violenție rătăcirea elenilor vlaho-foni (!) ai Pindului și ai Macedoniei spre a-i aduce sub o biserică eterodoxă și indirect sub o dinastie vecină. Deci aceste scopuri ale lor înțelegîndu-le bine acum în urmă, m'am lăpădat căindu-mă, și m'am unit earăși cu biserica și cu naționalitatea părinților mei, care este unica răsăriteana ortodoxă, al cărei sînt de acum înainte un membru nedespărțibil. Spre atestarea acestora și spre sincera încredințare, am depus prezentul act la birourul sîntei Metropolii din Larisa. — Larisa 8 Decemvire 1882.

Vede de o prinde de cap! Publicul ride de se ține de foale, scie Dumneșeu pentru ce, dară totdeauna este așa. Înjurăturile și bătăile sînt un spectacol delicios pentru mulțime; în decursul acestei veselii persoana dtale iasă de pe scenă cu un aer triumfător.

— Ei, să resuflăm nițel; ah, așa-mi prinde de bine. Am și nevoie de resuflat, că am răgușit.

— De resuflat! o! nici decum! Operantele n'are să resuflă nici când. Trebuie să ne grăbim și să luăm alte persoane pentru scena următoare, și pentru că publicul se nu să răcească în fața teatrului pustiu, trebuie să tot vorbim, ca și cum actorii cei vechi să mai disputau încă prin culise, sau ca și cum cei noi se apropie, întreținînduse de cele tocmai jucate.

— La dracu! dar este o muncă de cal, ce facem noi aci.

— Eu nu dîc contrarul; dară nervii se escită, și joci din ce în ce mai bine. Ei, domnule Goeffe altă scenă! se facem se apară.

— Dar eu m'am saturat! Crești dta că eu voiesc să arăt marionete?

— Eu am creșt că dta voiesci să-mi ajuți, să le arăt eu de seară!

— Eu se mă espun publicului?

— Cine scie, că esci dta? Noi stabilim teatrul în dreptul unei uși, ce da intr'o odaie, unde nu in-

tră nimenea. O tapiserie te desparte de public. La necaz, te maschezi, ca să se nu te recunoască nimenea intrînd și eșind prin coridoare.

— Adevărat nimenea nu mă vede, nimenea nu scie, că sînt aici! dară glasul meu, pronunțiațiunea mea!... Toată lumea va dîce, la primele mele cuvinte: „Audiți, acesta este dl Goeffe!” Ei bine ce efect frumos ar fi! Un bărbat în anii mei, care esercează o confesiune serioasă! Nu se poate, nici se nu mai gîndim la de aceste.

— Pagubă, dta joci bine!

— Afi?

— De bună seamă, dta mi-ai fi făcut succes mare!

— Dară blăstematul meu de glas, pe care-l cunoaște toată lumea...

— Sînt o mie de feliuri ași schimba organul. Intr'un șfert de ceas, o să te învăț trei sau patru, mai mult ca cât ne trebuie de seară.

— Se cercăm. Dacă ași fi sigur că nimenea n'ar presupune nebunia mea! A! eată aci un instrument, a căruu întrebunțare o înțeleg; este un „pince-nez...” Și asta o bagi în gură, o pui pe limbă sau subț ea.

— Ba nu, dîse Cristian, aceste sînt proceduri proaste pentru Puffo. Dta esci prea inteligent ca să ai nevoie de ele. Ascultă și mă imitează.

— În adevăr, dîse dl Goeffe după câteva încercări bine reușite, nu merge așa rău! Eu am jucat când eram tiner în comedii de casă, nu mai rău decăt altul, și am scit bine cum am seșfac pe bătrînel fără dinți, pe vanitosul, pe pedantul, care și linge buzele după fiecare vorbă. Dar așa, dacă nu mă vei face să vorbesc prea mult și să-mi ostenesc gătulejul eu îți făgăduiesc a-ți face replica în trei sau patru scene. Așa dar se facem o repetiție a piesei. Care este? Unde este? Cum îi este numele?

— Așteaptă, așteaptă, domnule Goeffe: eu am nisece piese care ajunge a le ceti odată, cu atîta mai mult, că piesa ce se representă, se găsește scrisă în litere mari și reasumată în puține cuvinte, totdeauna acățată înaintea ochilor nostri pe fața internă a teatrului; dară eu voiesc să-ți fie piesa ce avem se jucăm împreună, plăcută și se se potrivească cu fantasia dtale de improvisație, pentru aceea, eu voiesc, de-cumva esci de acord cu mine, se o facem noi înșine și îndată.

— Bine, o idee minunată! dîse dl Goeffe. Aid, se ne aședăm aici; fă loc pe masă. Ce se fie suțetel?

— Ce voiesci dta.

— Biografia dtale, Cristiano, sau cel puțin unele părți din biografia dtale, așa precum mi-ai istorisit-o.

(Va urma.)

Scrisori din Italia.

Corespondența particulară a „TELEGRAFULUI”.
Cutremurul din Casamicciola
(Incheiere.)
Neapoli, 31 Iulie dimineața.

La aceste cuvinte scumpe, eșite din pieptul apăsător al unui inginer, Sergardi cădu ca trăsnet în mijlocul ruinelor, perdu simțurile și își rupse un picior.

Revenit în sine după câte-va oare, Sergardi deveni bestie sâlbatică; răgând ca leul rănit de moarte, respingând cu o ferocitate înspăimântătoare pe cei ce voiau să îl ridice de pe locul mormântului surorii sale și pe cei ce voiau să îl ajute în desgroparea ei, să aruncă din nou pe ruine și, ca o hienă, sgăria din nou pământul. Petrite dispăreau înaintea mânelor lui, groapa se adâncea sub ghiarele lui și... și sora sea, gentila Giulia Sergardi, moartă sub greutatea a trei metri de pământ și pietre, fu luată în brațe de acest frate legendar și oasele ei trosneau sub străsoarea brațelor lui și obrazul ei se roșia sub sărutările lui înfocate.

Încă o amenințare câtră ceruri a acestui modern titan, și Giulia Sergardi dispărea în brațele fratelui său, care fugea pe valea de desolațiune cu fața desfigurată — sau transfigurată — plin de sânge, cu pământul și piciorul rupt.

Tot la Picola Sentinela o umbră cu privirea îngrozitoare, o fantomă eșită din noaptea infernului cu hainele desfăcute, cu pământul despletit, a stat din momentul catastrofei, până a doua zi la 7 oare seara scobind pământul cu degetele aristocratice.

Nu, nul la o parte, voi oameni ai răutății! Eu singură voi scoate pe ingerul meu. Mănele voastre îl vor profana. Nepotul meu va trăi, pentru că eu voi eu.

Nu a fost posibil să o depărteze, nici să îi ajute. Ca o tigroaică respingea și amenința pe ori cine. Și, în timp de 24 de oare, singură, scoase de sub ruine pe iubitul său nepot; dar el era mort. Ea poate îl omorise, ea, Ducesa de Calabritto, care cădușe în demență.

Dintre cei unsprezece, salvați de Sargardi, Luigino Servillo se asocia la opera salvatorului său; dar nu scoase de cât cadavre.

El scoase pe Marchisa Amorosi, al căreia bărbat este ca comandant de vapor de rebel în voiagi de instrucțiune în America: lângă dânsa au găsit o scrisoare în care i se anunța curând întoarcerea bărbatului său. Tot Servillo a scos și pe Marchisa Laureati. Eri, voind să le îngroape pe amândouă, brațele și picioarele lor remaseră în mâinile soldaților; se desprinseră de corp fiind într'o stare oribilă de putrefacțiune. În groapa lor s'a pus o sticlă cu două nume și o dată.

Inginerul Serafino Tarantini, salvatu ca prin miracol, auzi un strigăt de ajutor. Se apropia și vedu umărul și mâna plină de inele de briliante a unei femei eșind de sub ziduri. Ea ținea îmbrățisată pe bărbatul său, care dispăru cu totul sub ruine.

Lăsați-mă pe mine și salvați-o pe dânsa! ținea el. Tarantini căuta să îi scoată din acele dărâmături, dar un mur cădu din nou și gemetele încetară cu desăvârșire.

Era o bogată familie egipteană.

Nu ași sfârși dacă ași continua cu aceste triste episoade. Voi povesti încă câte-va cazuri de desgropare, unde rezultatul a fost fericit, scoțându-se victimele vii.

Eram la Villa Barbieri — o villă imensă — dimpreună cu amicul meu marchizul Retez. El, fără a avea pe nimeni în Casamicciola, lucrează neconștient ca ultimul lucrător pentru salvarea victimelor. Era cu noi și un carabinieri al cărui nume mi scapă.

Marchisul — acesta era metoda lui — se pleacă pe ruine și cu gura lipită de pământ strigă:

E cine-va aici? și, lipidn apoi urechea, auzi o voce slăbită care răspunde ca un lung da.

Notați, că aceasta avu loc 48 oare după desastru. În mai puțin de două oare fu scăpată în ruine o groapă de doi metri și înaintea ochilor noștri apăru soția... unui

amic al nostru, Schenardi, care atunci nu scia nimic aflându-se în Calabria.
Cine poate descrie bucuria sârmenei femei? Noi plângem!
Ea ne povesti, că cădu de la o înălțime de 6 metri și d'asupra ei se aședă o masă, ceea ce fu salvarea ei. Ea nu mai spera ca să fie salvată din cauza următoare:
„De patru ori, țise ea au trecut pe d'asupra mea, soldați întrebând dacă e cine-va sub ruine, și eu răspundeam „pentru că auțiam tot ce se vorbea d'asupra; dar nu a fost „nici o dată auțită vocea mea slăbită de cantitatea de deri „mături ce m'apăsă. O dată, am auțit pe unul spunând „ofiterului numele celor cari stăteau la Villa Barbieri. Am „auțit și numele meu și amu strigat mai tare: — sunt „aici; sunt vie, salvați-mă! — dar n'am fost auțită „pentru că ei au plecat.”
Inchipuiți-vă starea morală a sermanelor fînțe care vor fi stând încă vii sub ruine! E sfâșietor, vă asigur.

La spitalul Misericordia au fost scoși vii doctorul Palma și trei copii.
La o casă țărănească au scos o bătrână. D'abia salvată ea ținu următorul discurs:
— Să vă dea Dumnezeu sănătate, oameni buni. Dar scăpați și...
— Pe cine? întrebă soldați grăbiți.
— Gâina mea!

Bătrâna avea toată familia sub ruine, dar înebunise.
La o villă au scos o fată tină din înalta clasă. Ea se aruncă de gâtul salvatorului său, un sergent de bersagleri, și începu a-l săruta. Îi dete inelul său de briliante, dar curând începu să plângă de făcea milă... pentru că sergentul nu putea merge cu dânsa la casa părintească!...

La o altă villă, pentru a putea scoate o fată de 18 ani, au trebuit să îi rupă rochia și cămașa care se ținea încă sub ziduri. Pudoarea fiind mai mare de cât iubirea de viață, fata se svârcoala plângând și învelindu-și părțile descoperite.

Numărul celor scoși vii de sub ruine, dela o adîncime de 2-4 metri, se calculează la aproape o sută.
Mugur și doctorul Langu au perdu toată rufăria, hainele și banii ce aveau. Acum stau la noi.
Pe mâne. Vasile Cristoforianu.

Varietăți.

(Postal) Cu datul 16 August a. c. oficiul de postă din Mediaș s'a prefăcut în oficiu erarial, se îputernicesce de a comunica cu oficiile autorizate de postă în comunicarea aviselor postale și a ramburselor până la 500 fl., începând dela datul sus citat, asemenea se îputernicesce a primi și solvi avise postale comune până la 1000 fl., și cu poșta centrală din Budapesta și Viena până la 5000 fl.

Începând dela ziua amintită epistolele și pachetele pe teritoriul orașului se vor imanua adresaților prin servitori de postă.
Imanuaerea epistolelor simple și recomandate, a corespondențelor, tipărituri de modele, a jurnalelor și a aviselor postale se face gratuit. Diarele, care apar de mai multe ori pe septemână se estradau prenumărăniilor s'au plenipotențiaților lor gratuit. În cas de transportare acasă — la care se recere declarațiunea prenumărăntului — se solvesce de fie-care exemplar 1/2 cr. care sumă trebuie anticipată cel puțin pe o lună.

Pentru pachete — dacă se ridică la postă se solvesce 2 cr., și dacă se duc la adresat 3 cr. Dacă pe lângă — „Frachtbrief“ vin mai multe pachete, tacsă de imanuaere se solvesce numai odată. Dacă dorește cine-va se ridice dela postă în persoană epistolele și pachetele sosite pe numele său în persoană sau prin plenipotențiat, se deschide un pult însemnat cu numele lui, pentru care în rate anticipative se solvesce o competență de pult în sumă de 12 fl. pa an. Pentru pulturile deschise la jumătatea anului se va solvi numai restul pentru jumătatea de an.

(Regele Carol, naș) Cetim în „Resboiul W.“: Majestatea S'a Regele nostru a fost cu stăruință rugat a primi să fie naș fiului principelui Wilhelm al Prusiei.
Nu putând să refuze, M. S. Regele va pleca Joi la Berlin, și prestă vre o dece zile se va întoarce la Sinaia.
(O invențiune). „Curierul B.“ află, că inginerul Ant. S. Savu se ocupă cu o invențiune, care promite a face o mare revoluțiune în arta tiparului, D-lui a născocit o mașină care prin mijlocul curențului electric va putea tipări în timp mai scurt de o minută ori ce număr de esemplare dela 100 până la câteva mii. Dorim domnului Savu succes în această născocire și îl îndemnăm se ea parte la esposiția electrică din Viena.
(Statistica confesiunilor religioase din toată lumea.) Pentru ca să se vadă până la ce măsură a făcut religiunea creștină cu toate secetele sale progrese în omenire în lungul period de 1850 de ani, statisticii europeni și misionarii s'au folosit de toate minunatele mijloace de comunicațiune întinse peste fața pământului, că pe lângă alte nenumărate informațiuni se adune și date statistice religioase pe cât se poate mai apropiate de adevăr, din toate cinci părți ale lumii și din câte insule sunt locuite. Așa după ce adunată toate cifrele la câte au ajuns statisticii, află mai întâiu, că pământul este locuit până acum de 1,443,000,000 sau una mie patru sute patru-șeci și trei milioane de oameni. Dintre aceștia numai 672 milioane sunt monotheisti, care adică cred întrun singur Dumnezeu, ear, 816 milioane sunt politheisti sau închinători de idoli.

După religiuni sau confesiuni religioase se numără în toată lumea:
Catolici care țin la primatul Romei 212 milioane.
Protestanți de diverse confesiuni . . . 124 „
Creștini orientali ortodocși . . . 84 „
Israeliti 7 „
Mahomedani de două confesiuni . . . 200 „
De religiunea Brahmină 163 „
Budniști și Sintoși 423 „
Păgâni de diverse credințe 230 „
Din aceste cifre rezultă, că până acum numai 420 milioane de oameni au primit religiunea creștină cu confesiunile sale diverse, 200 milioane Alcoranul lui Mohamed, 7 milioane au pe a lui Moise și talmudul, apoi cealaltă omenire până la suma enormă de 816 milioane este sau idolatră sau chiar până cu totul și sâlbatică.

Loterie.
Marți 14 August 1883.
Brünn: 18 33 69 54 45

Bursa de Viena și Pesta.
Din 14 August n. 1883.

	Viena	B-posta
Renta de aur ung. de 6%	119.80	119.75
Renta de aur ung. de 4%	88.90	88.80
Renta ung. de hârtie	87.25	87.15
mprumutul drumurilor de fer ung.	139.—	283.50
emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	91.80	91.75
II emisiune de obligațiuni de stat dela drumul de fer orient. ung.	114.25	114.—
Acțiuni de bancă austro-ung.	835.—	837.—
Acțiuni de bancă de credit ung.	350.—	301.75
Acțiuni de credit austr.	298.75	299.60
Argent	—	—
Scrisuri fonciari ale institutului „Albina“	—	100.—
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	99.50	99.75
Obligațiuni urbariale transilvane.	99.25	97.50
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	99.—	98.—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului	99.60	100.—
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorșire	98.60	98.50
Obligațiuni urbariale temegiană de	99.—	99.25
Obligațiuni urb. temeș. cnasulă sorșire	97.75	97.50
Obligațiuni ung. de rescumpărarea decime devin.	97.75	97.50
Sorș de regularea Tisei	109.90	110.—
Datorie de stat austriacă în hârtie	78.85	79.—
Datorie de stat ausacă în argint.	79.55	79.60
Galbin	5.66	5.66
Napoleon	9.49	9.49
100 marce nemțesci	58.35	58.35
London (pe polița de trei luni)	119.85	119.70

Nr. 273 prot. [467] 1—3
CONCURS.
Pentru întregirea postului de învățătoriu de clasa a II dela scoala română gr. or. din Cernatul Săcelilor, protopresbiteratul I. al Brașovului, se escrie concurs cu termin până la 26 August a. c. st. v.
Emolumentele împreunate cu acest post sînt 250 fl. v. a. cu prospect de a se ameliora după un an la 300 fl.
Dela concurenți se cere a legiti-tima, că au absolvat cel puțin 4 clase gimnasiale și că au depus esamenul de calificațiune învățătorească.
Petițiunile instruate cu menționatele documente au a se așterne până

la terminul indicat prea on. domn protopresbiter Iosif Barac în Brașov.
Cernatu în 28 Iulie 1883.
În conșlegere cu dl protopresbiter respectiv.
Comitetul parochial
George Urdea m. p.,
Nr. 158. prot. [468] 1—3
CONCURS.
Spre întregirea stațiunii de învățătoriu la scoala populară gr. or. română din Iclandul mare, protopresbiteratul M. Oșorheiului se escrie concurs cu terminul până la 31 August a. c. st. v.
Emolumentele sînt: 200 fl sala-

riu anual, solvit în rate trilonari, cuartir natural și grădină de legume.
Cererile instruite conform prescriselor din vigoare sînt a se așterne la oficiul protopresbiteral al tractului M. Oșorheiului.
Sibiui, 24 Iulie 1883.
În conșlegere cu oficiul protopresbiteral.
Comitetul parochial gr. or. din Iclandul mare.
Nr. 3076 1883 [469] 1—3
Publicațiune.
Spre a se pute face lucrările de pregătire în afacerea comasării și a segregării pășunatului și a pădurilor din Paloș și în

special pentru alegerea inginerului și pregătirea preliminarului de spese, se pune și de pertractare pe 27 Septemvre, 1883 la 3 oare după ameadi și pentru asculărea martorilor și oculata judecătorească și a esperților pentru segregarea pășunatului și a pădurilor, conform decisiunei tribunulului de sub Nr. 2351: 1883 se pune și de pertractare pe 29 Septemvre 1883, 8 oare înainte de ameadi la fața locului în Paloș în locuința judeului comunal, la care se citează toți cei interesați, că nepresentarea lor nu va împedeca pertractarea, nici ascultarea martorilor și oculata judecătorească și a esperților.
În numele tribunalului.
Elisabetopole, 6 August 1883.
Káplány Géza m. p.,
jude de tribunal esmis.